

פרשת חוקת

תשפ"ב

גליון ע"ז
שנה ב'

"אדם כי ימות באהל" - אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה"

הש"ס - ולא הצליח. הוא התייאש? לא! ניסה שוב, וגם לא הצליח, רק בשנה השלישית הוא הצליח ומאז הוא הצליח כל ימיו. הוא המית את עצמו, גם שהיה קשה, גם שהיצר הרע הגיע אליו (הוא הגיע) ואמר לו אה רואה שכבר פעמיים לא הצלחת, עזוב... הוא 'המית עצמו עליה' והגיע לדרגת 'מלאך'... [ב] ע"י במדור 'לעבדו בכל לבבכם'.

עוד צריך לדעת את חביבות המאמץ והמלחמה לפני הקב"ה (אפילו שחושבים שאין תוצאות)...

כתב הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א (באר הפרשה - חוקת פ"א) וגילו לנו צדיקי הדורות כי עיקר מצות עסק התורה הוא ב'עמל' ויגיעה (ואף אם מדינת טעם מ'ינה' ח'י' ב'מ'י' ח'י' ר'פ'ת. ובואר שיהא ה' בעודו לטעמו ולטעמו בכל מה שיצטרך) ובה' שושים בעלי הכשרונות למי שאינם כן.

וכבר אמרו בזוהר הקדוש פרשת פנחס (ח"ג דף רטז) 'כל דאישתדל באורייתא בטל מיניה חובי'א דכוכבי'א ומזלי'א, היינו שבטל ממנו רוע מזלו ומשתנה המזל לטובה ולברכה, וכל זה בזכות אישתדל באורייתא, כלומר ב'גיעה והשתדלות בעסק התורה.

ממשיך ר' מייליך: וב'לשונו' יאמר - עיקר חשיבות לימוד התורה הוא בשעה שאין לו לאדם חשק ללמוד, או שאינו מצליח כל כך להבין סוגיא קשה, ואינו מתייחס אלא מתגבר ומתיגע בכל כוחותיו להבין ולהשכיל, וכ'לשון בני אדם, שהוא 'שובר את הראש' להבין, או כשהוא טרוד בפרנסתו ואף על פי כן מייגע עצמו לקבוע עיתים לתורה, כי אין לך שמחה גדולה בפני הקב"ה יותר מזה, כמו שאומרים בפיוט 'אקדמות' (לפני קריאת התורה בתג השבתות) 'צבי וחמדי וריגי דילאן בלעותא, ולהכי פירוש השקב"ה חפץ ומתאוה שיתייגעו בני ישראל בתורה, ולהכי

האמריקאי הענק והשרירי צועד לכיוון היפני הקטן, (הפעם הוא בלי תה) היפני הקטן צועד מולו למרכז המגרש, האמריקאי מתקרב ליפני, שולח את ידו עם מכת מוות לכיוונו - כשהיפני מנסה את כוחו בהתמודדות מול האמריקאי... אבל... במכה הראשונה האמריקאי הענק הכריע את היפני שנפל מת מעוצמת המכת מוות שהנחיל עליו האמריקאי המיומן...

אומר ר' ברוך: יגעת ומצאת תאמין - יגעת ולא מצאת אל תאמין!!! "אדם כי ימות באהל" דורשת הגמ' - " אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה" (ברכות סא) - מובטח בידינו שמתאמצים מצליחים, כשישבים על כסא נוח ושתיים כוס תה - לא מצליחים, ואין בה שום תכסיים יפנים עתיקים...

ובל נחשוב שרק לנו זה הולך בקושי - ואילו לגדולי ישראל הכל הולך בקלות ובלו מאמץ, אלא (לפחות בהתחלה) הולך בקושי רב, ואחרי שמתאמצים לפתוח את הפתח כחודו של מחט - אז נפתח כפתחו של אולם.

וידוע סיפורים רבים על גדולי ישראל שהתאמצו מאד מאד - והמיתו עצמם עליה, ונביא כאן ב' סיפורים ללמד על הכלל כולו. [א] אהנו עדיין באבל הכבד על הלך ספר התורה החי "מורן שר התורה" רבינו הגר"ח קניבסקי זצוק"ל - וידוע בכל העולם על הסיוס הש"ס שרבינו מרן זצוק"ל היה עושה מידי שנה בשנה ביחד עם שאר חבובתיו. (דורך אגב, הכח של דומא אישית: כל ג' ילדיו של מרן זצ"א עושים כל שנה סיום הש"ס בעצמם)... אבל עובדה שנתחדשה לי בשבעה על מרן הגר"ח. סיפר בנו הגאון ר' יצחק שאול שליט"א, שמרן ניסה בפעם הראשונה לסיים את

שמעתי מאחי היקר הבה"ח 'ברוך' מבחירי ישיבת 'אור ישראל' המעטירה - מעשה נפלא. בשנת ה'תרפ"פ נטשה מלחמה גדולה בין 'אמריקה' לבין 'יפן'. נלחמו כמה חודשים אחד בשני - אבל חוץ מלאבד רבבות חיילים לא הושגה שום הכרעה. בשביל מה יש או"ם?? הגיע שליח האו"ם - ונפגש עם מנהיגי המדינות עד שהושג הסכם. בהסכם הוחלט שביים פלוני יערך 'דו קרב' בין חייל אחד מכל צד - מלחמה ידנית ללא כלי נשק, ומי שינצח במלחמה, הצד שלו הוא המנצח. (כעין דוד וגולית).

נקבע מקום, נקבע תאריך - והחלו בהכנות למעמד הגדול. שבו לפני הקרב הגדול, נחת במקום מטוס גדול של חיל האוויר האמריקאי, ממנו יצא חייל ענק ממדים, כולו 'הר שריים'. ביחד איתו נחת צוות מורחב של עוזרים שהחלו לפרוק ציוד אימונים, משקלות של 100 ק"ג, ועוד מכשירי כושר שונים ומשונים. החייל הענק התחיל בריצה מהירה סביב המחנה - ורץ שעותיים ברצף במהירות אדירה.

שעה אחרי הגיע למקום הנציג של 'יפן' למלחמה, חייל צנום ונמוך קומה, שהגיע עם כסא נוח קטן ומתקפל, וכוס תה קטנה. האמריקאי מתאמן ומתאמן, והיפני יושב מולו בשלווה מרגיזה - ושותה כוס תה עם חיוך קטן ושטני.

עבר יום, עוד 6 ימים יחל הקרב הגדול... בשעה 6 בבוקר החיל האמריקאי עושה ריצה של שתיים סביב למחנה, הודו ומתחיל מייד בהרמת משקלות, שכבות שמיכה, וכו' וכו' - כשימולו יושב היפני הקטן עם חיוך קטן וכוס תה. עוד 5 ימים לקרב הגדול, האמריקאי ב-6 בבוקר עושה ריצה מהירה, כ"כ יום שלם של משקלות, ושאר אימונים מפרכים - והיפני יושב על הכסא עם הכוס תה והחיוך המעצבן.

ככה היה כל יום... ביום הקרב - האמריקאי קם ב-4 לפנות בוקר ועשה ריצה מהירה של 4 שעות במהירות רבה, אימונים מפרכים, ו- עוד שעה מתחיל הקרב.

כל מנהיגי המדינות ומז"ל האו"ם ניצבים על הבמה, יצע העיתונאים מלא כולו באלפי כלי תקשורת מכל העולם, והיפני יושב בצד על הכסא נוח, ו... כוס תה עם חיוך צופן סוד.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10

א' ג'ט ווארט
מאגזינים המיטביים והמגדלים שליט"א

כמה נאריך ימים?
משל נפלא אומרים משם הרה"ק האמרי נועם' מדויקוב ז"ע, אירע פעם שהאריה מלך החיות לא אכל זמן רב, וריח רע נדף מפיו. ויקרא האריה את החמור ושאלו, מה ריח יש בפני, ענה החמור, יסלח נא אדוני המלך, אבל מפני מע"כ נדף ריח רע למרחקים, ויקצוף האריה מאד וגער בו, וכי כך מדברים אל מול הוד כבוד המלך... ומיהר לטרופו חי'. לאחר מכן קרא האריה לזאב ושאלו מה ריח יש בפני. הזאב שראה מה עלה בגורלו של החמור פתח וענה, ריח וורדים ושושנים נודפים מפני המלך... קצף האריה וצעק עליו וכי משקר אתה בפני, מיהר וטרפו. עבר שם השועל החכם שבחיות והנה האריה לנגדו, וישאלו האריה אודות הריח שבפניו, מה יעשה השועל הפיקח, כי משני צדדים מסוכן הוא לפני המלך, ויען השועל, צר לי מאד שלא אוכל לענות למלך, אבל מה אעשה, כי תקפנתי הצינה ומימלא אין בידי כעת 'חוש הריח' לדעת מהם הריחות הסובבים אותי... כיו"ב, יתנהג האדם בעת מחלוקת שלא יביע כל דעה לצדד כאחד מהצדדים ח"ו, ויעשה עצמו כשועל הלזה שעשה עצמו כמי שאין בידו להריח, וכן יאמר האדם איני יודע מאומה, איני מבין' בזה ולא אנקוט כצד או זה, אז ירויח כאותו השועל שניצול ממות בטוח לחיים טובים ולשלום. וידוע מה שענה השבט הלוי' צוק"ל כששאלוהו במה הארכת ימים, שתשובתו היתה במשל זה, וסיים באומר, זה שבעים שנה שהנני רב ומורה הוראה בבני ברק, וכל ימי בחתי' לשותק ולא להתערב במחלוקת, ומי שאמר סתם ואינו מריח זוכה לאריכות ימים, ושומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו. (באר הפרשה קרח תשפ"ב).

ר' אמונת של הלכה הרב דוד מטיאם

דוד מטיאם dos48432274@gmail.com

עשה צרכיו לפני אכילתו כיצד ינהג בנטילת ידים

יש לעיין בעשה צרכיו לפני סעודה פת כיצד ינהג בנטילת ידיים, האם יטול ידיו ב' פעמים או שמא סגי בנטילה אחת, וכבר הארכו בשאלה זו פוסקים רבים הן מקרב הראשונים והן מקרב האחרונים, ונביא כאן בקצרה את מסקנת ההלכה, הנה לדעת המחבר (סי' קס"ה ס"א) וכן היא הכרעת המשנ"ב (שם ס"ק ה') לכתחילה יש לטול ידיו ב' פעמים כלומר שיטול נטילה ראשונה לשם נקיות ויברך אחריה ברכת אשר יצר, ואחר כך יטול ידיו שנית לשם אכילה, ויברך ברכת על נטילת ידיים עיי"ש.

אך כתב המשנה ברורה שם בשם האחרונים שהנוהג כן יזהר שהנטילה הראשונה שנטול לשם נקיות תבוצע באופן כזה שאי אפשר לצאת בה ידי חובת נטילה לסעודה כגון שיטול ידיו ללא כלי או עם מעט מים, משום שאחרת לא יוכל לברך על הנטילה השנייה שהרי לדעת כמה פוסקים [עיין סי' ק"ח ס"ז] אם נטל ידיו כדין לשם נקיות עולה לו הנטילה גם לסעודה עיי"ש. והעצה היעוצה בזה היא שיטול ידיו תחילה מן הברז הקבוע בכותל [ללא כלי] ויברך אשר יצר, ואחר כך יטול ידיו שנית בכלי לצורך הסעודה. ויש שכתבו שטוב שגם יגע במנעלו או יחכך בראשו קודם הנטילה השנייה לצאת דעת הסוברים שבדיעבד יוצאים ידי נטילה לסעודה גם בברזים שלנו [עיין פסקי תשובות סי' קס"ה ס"א], אולם לא ישתמש בעצה זו לבד [כלומר שיטול בתחילה נטילה נטילה בכלי ויברך אשר יצר, ואחר כך יגע במנעלו או בראשו ויטול שוב לסעודה] משום דהוי כגורם ברכה שאינה צריכה כמבואר במג"א (ס"ק ב').

אמנם עיין ערוך השולחן (סי' קס"ה ס"א) שכתב שהדרך היותר נכונה היא לטול רק נטילה אחת ולברך על נטילת ידיים [וינגב דיון] ואחר כך יברך ברכת אשר יצר [קודם ברכת המוציא], וברכת אשר יצר לא הוה הפסק בין נטילת ידיים לברכת המוציא מפני שהכל לצורך טהרת הידיים הוא ולא גרע זה מגביל לתורי עיי"ש. ועיין גם בחזון איש (או"ח סי' כ"ד) שכתב ה"ל: ויש מקילין לטול לסעודה ויברך על נטילת ידיים ואחר כך אשר יצר, וכן נוהגין עכ"ל, הרי שלדעת החזו"א כך הוא המנהג לכתחילה לטול נטילה אחת לצורך הסעודה ולברך על נטילת ידיים ואחר כך לברך אשר יצר, וכן היה נוהג בעל הקהילות יעקב זצ"ל (אורחות רבינו ח"א עמ' ע"ח), ועיין גם בשו"ת תשובות והנהגות (ה"א סי' קס"ח) שכתב הגר"מ שטרנבוך שליט"א ששמע מרבו הגה"צ רבי משה שניידר זצ"ל שנכח אצל החפץ חיים זצ"ל וראה שנטל ידיו רק פעם אחת ויברך על נטילת ידיים ואחר כך כשגמר לנגב ביוך אשר יצר [ודלא כמו שפסק בעצמו במשנה ברורה שלכתחילה יש לטול ב' פעמים] עיי"ש.

דייק וקאמר 'דילאן בלענא' כלומר שיעמלו וייתאעו בתורה ולא אמר 'דידעין אוריתא...' כי אין הקב"ה מונה כמה הצליח האדם להספיק ללמוד ולדעת, אלא כמה שעות הקדיש מזמנו ללמוד להבין ולהשכיל, כי זה עיקר חביבות עסק התורה לפני המקום. וכן איתא בספר חסידים (אנת חסידים) 'לפי שאצל הקב"ה לב שאינם פיקחים בדורות האחרונים בלב פקחים שהיו בדורות הראשונים, שאם לא תאמר כך יוכל כל דור לומר, למה לא נבראתי בימים הראשונים שהיו חכמים גדולים הייתי לומד תורה הרבה. אמרו לו - מה איכפת לך, אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכווין לבו לשמים, ולא ישב בטל אלא יגהה בבל עת שיכול אע"פ שאין לבו חריף כל כך'.

ודברים נוראים כתב מרן ה'חפץ חיים' זצ"ל (תורת הבית פ"א) בענין לימוד התורה מצוי מאד אצל הלומדים שיראה שאינו מצליח כל כך בלימודו (לחיות בקי ב"פ, או שעצם העסק בתורה יקשה עליו) ממילא יתירשע לגמרי מהלימוד, ובאמת אין נכון הדבר, וכמו שאחז"ל משל לשר אחד שציוה לאיש שימלא הכלי שלו מים, ועבור כל דלי תן לו דינר זהב והנה בשולי הכלי היה נקב, וכמה שניסה האיש למלאות נשפכו המים דרך הנקב על הארץ, על כן פסק למלא, עבר שם חכם אחד ושאלו מדוע פסקת, השיב האיש, מה תועלת בפעולתי, הרי הכל נשפך על הארץ, אמר לו החכם, מה איכפת לך, הלא שרצונו הלא אתה נוטל, עם השר מכיר את הכלים שלו אלא שהוא רוצה להנות אותך, כן הדבר הזה בק"ו פי אלף אלפים, הקב"ה מכיר כל איש ואיש וטבעו אם הוא זכרן

צריך כעת... הראה לו המלמד שיש שם עמודים עם צינורות, צינורות הללו מוליכים דלק ובניין לקרבי הרכב, ורק כך אפשר להמשיך בנסיעה, כי ללא שירות את צמאון הרכב לדלק (gas) לא יסכים להמשיך בנסיעה. משקרב התלמיד למקור הדלק, זעק, או ריחו נורא, אינני מסוגל לעמוד כאן אפילו עוד רגע כמימריה, עצה טובה יש לי - תחת הבניין יבוא הקולה - באחורי הרכב (תא המטען) יש לי בקבוק חדש של 'קוקה קולה' את תכולתו אשפוך בפי הרכב אשר שם הוא משה לצמא... ונסיעה לשלום, אומר המלמד, לא ולא, זה לא יעבור, טען התלמיד בטפשותו, וכי למה תדבר כן, מי פיתה אותך לחשוב שטויות כגון דא, מה בין קולה לדלק, אדרבה הקולה הוא משקה חשוב פי כמה וכמה ועולה על שולחן מלכים...

והרי אין צורך לבאר טפשות של התלמיד, כי רכב נוסע דווקא עם דלק ובניין, ועם קולה אינו זז ממקומו. ולדין, הורצה להתקדם, לעלות במעלות התורה, ידע, כי רכב זה - עסק התורה, יוכל ליסע רק יחד עם ה'קושי', לא עם תענוג ובקלות - כאותו משקה המענג - קולה, יצליח להתעלות, רק דייקא עם 'כל התחלות קשות' אז אכן, סוף דבר, ש'ערב' לכם מכאן ואילך.

נקודה נוספת מאיר הרב א.מ.א. שאנחנו לא מספיק 'ממיתים' עצמנו עליה - ממיית עצמו עליה פירושו של דבר שבטלים את הרצונות והתענוגים האחרים בשביל לזכות לתורה - ואנחנו לא עושים את זה היום, בטענות של 'דור חלש' וכדו' -תכלס' השורה התחתונה מאד נחלש המושג של ממיית עצמו עליה.

דברשתי מכל הימים בעיני שבת מרא קדישא'

איזהו מכוונד - המכבד את השבת

מצוה גדולה להתעסק בהכנות לשבת בעצמו כדאיתא בגמ' (קידושין מא. וראה שבת קיט.) "אמר רב יוסף: מצוה בו יותר מבשלוחו; כי הא דרב ספרא מחריר רישא, רבא מלח שיבוטא¹ וכן פסק בשולחן ערוך (סימן רנ): "שכים בבוקר ביום ששי להכין צרכי שבת, ואפילו יש לו כמה עבדים ומשמו ישתדל להכין בעצמו שום דבר לצרכי שבת כדי לכבדו, כי רב חסדא היה מחתך הירק דק דק; ורבה ורבי יוסף היו מבקעין עציים; ורבי יזרא היה מדליק האש; ורב נחמן היה מתקן הבית ומכניס כלים הצריכים לשבת ומפנה כלי החול; ומהם ילמד כל אדם, ולא יאמר: לא אפגום כבודי, כי זה הוא כבודו שמכבד השבת".

"ומהם ילמוד כל אדם - היינו אפילו החשוב יותר, ובפרט בימים הקצרים, ומכל שכן כשרואה שכבר הוא סמוך לשבת שאז הוא מחוייב לעסוק בכל כוחו, וראיתי אנשי מעשה גדולי תורה שהיו מכבדין הבית [א.ה. בזמנינו פירושו 'ספונג'ה...] בעצמן בימים הקצרים, כדי שלא יתחלל שבת, וזהו חיוב גמור על כל אדם" (משנ"ב שם).

כתב הרב יהושע (שוקי) לרר שליט"א בספרו "בצילים" - הנהגות שראה הרב שוקי לרר בביתם של גדולי ישראל:

צריכים ללמד מגדולי ישראל איך צריכה להיות ההנהגה בבית, כדי לדעת שלצד למוד התורה, העזרה בבית היא חשובה והכרחית כדי לגדל בתורה, לעתים גם אפשר לראות את זה בחוש. אני זכיתי לראות את זה ממש בכל פעם שהגעתי לביתו היה אצל מרן הגר"צ אבא שאול זצ"ל.

זכיתי ללוות את חכם בן ציון ליום של תפלות לקברי הצדיקים בצפון הארץ, כשהיינו ליד עמקה ראיתי שחכם בן ציון עוזב את התלמידים ונגש לצד הדרך של איה היה פרוח קוצני, והוא נגש וחתך בידי את הפרח הססוגני, משהו שם לא התאפק ושאל את חכם בן ציון למה הוא כל כך טורח, והוא ענה להם, "כשבגיע חזרה לירושלים אני אכנס לבית ואגיש את הפרחים הללו לרבניתי כדי לשמח אותה, כדי שהיא תדע שאמנם יצאתי עם התלמידים ליום שלם, אבל לא שוכחים את הרבנית וחושבים גם עליה כדי לשמח אותה".

זכיתי לתעד הרבה את הגר"צ בזמן שהותו בנתניה לתקופת מנוחה בבין הזמנים. פעם אחת כשרצו לצאת להליכה בזמן שהתארח אצל אחד מתלמידיו, שאל הגר"צ את אחד מבני משפחתו ששהה במקום: "ומה עם הנשים? גם הן מתכוננות לטיל קצת?" והוא השיב: "לפני כן הן צריכות לסדר את הבית ורק אחר כך תצאנה לטייל".

כל מי היה אתנו שם, לא צפה לתגובה כה חריפה של ראש הישיבה. הגר"צ פשט מיד את כבוד התודה... אבל רבי בן ציון לא נענה להם, והמשיך לעבוד במטבח, והוא הדגיש שגם הנשים צריכות לצאת ולהתאורר, לאחר המאמצים העצומים שהן משקיעות כדי לאפשר לבעליהן ללמד תורה.

כששאלתי את אחד הגבאים האם עד כדי כך היה חכם בן ציון דואג לאשתו, הוא ענה לי "אני אספר לך משהו אישי, היה אברך צעיר שהתלונן שאשתו מבקשת ממנו שיוריד את הזבל למטה, והוא טען שהיות שהוא אברך בן תורה, זה לא מכבד שיפנה את האשפה... והוא בקש ממני לבוא לשאול את הרב מה צריך לעשות, ומה שהוא יגיד לו, כך הוא יעשה.

זה היה יום ששי והוא אמר לאברך שיבוא אתו יחד, משהגיעו לבית, מתגלה לעיניהם מחזה שהם לא חלמו עליו, רבי בן ציון אבא שאול - שכל העולם כולו נשען על תורתו ופסקיו, אוזח בידי מקל ספונג'ה, כל הרצפה מלאה מים עם סבון כשהדלי בסמוך אליו והמכנסים שלו מקפלים עד הברך.

העוזר פנה לרב ואמר לו "אני אעשה ספונג'ה, זה לא כבוד התורה", אבל רבי בן ציון לא הסכים בשום אופן וענה: "אתה לא יודע לעשות ספונג'ה כמוני". הרבנית ישבה בספה בסלון כשהיא נחה ורועה. תוך כדי כך - מספר העוזר - אני מחפש את האברך שבא לרב כדי להגיש אותו לרב שישאל את השאלה שלו אבל לא מוצא אותו, הוא פשוט נעלם... היתה לו כבר תשובה..."

לעברו בכל לבבכם התרוקנות בעבודת הרב - זו תפילה מעשה נורא נוראות

סיפר מרן הגרי"ש כהגמון זצ"ל, גאב"ד דפוניבז' ב"רחי כלה" דישבית פוניבז', שכאשר למד בישיבת ראדין אצל החפץ חיים קבע ללמוד חברותא עם בחור אחד, אבל במהלך הזמן שמתי לב שהוא מעבד את הדברים במוחו קצת באיטיות, והדבר הפריע לי, כי כשאני אחזתי כבר בשיטות הראשונים בסוגיה הוא עדיין אחז בדברי הגמרא.

משכתי ומשכתי את החברותא, עד שיום אחד החלטתי להודיע לו שלטובת שנינו כדאי שנפסיק ללמוד חברותא, וכל אחד ימצא את מי שמתאים לו בלימוד.

והנה, המשיך לספר מרן הגרי"ש כהגמון, כלילה שלאחר ביטול החברותא, ישבתי בעזרת הנשים ולמדתי בשעה מאוחרת מאוד, ולפתע עולה באוזני קול בכי מהיכל הישיבה. הבכי הלך והתגבר, עד שהחלטתי לרדת אל ההיכל ולראות מי הוא זה ואי זה הוא, ועל מה הוא בוכה.

המחזה שניגלה לעיני היה מרעיד. בחור מהישיבה, שעדיין לא ידעתי מי הוא, הכניס את ראשו אל ארון הקודש, ובכה בכי תמרורים. כדי שלא יבחין בי וישמע את צעדי התקרבותי אליו על בהונות רגליי, ואני רואה שמדובר בבחור שהוא שלמד עימי בחברותא.

והבחור קורע את השמים בבכיות נוראיות, ואומר: "אנא השי"ת, רק אתה יודע כמה אני רוצה ללמוד, ואיזו אהבת תורה יש בי. אני רוצה לעלות ולהתעלות בלימוד התורה, והנה היתה לי חברותא כליכך טובה, ועכשיו הוא ביטל את הלימוד איתי עשה ברחמיך הרבים ותן בליבו שיחזור ללמוד איתי".

הגרי"ש שומע את הדברים, וליבו מתפלץ עליו... כמובן שמיד למחרת בבוקר - כך סיפר ראש ישיבת פוניבז' לאחר עשרות שנים ב"רחי כלה" - הודעתי לו שאנחנו חוזרים ללמוד. והכל בא על מקומו בשלום.

הבחור אכן התמיד בכל כוחו, ועלה מאוד בלימוד. "לגלות לכם מי היה אותו בחור, לא אגלה, אמר הרב פוניבז' לשומעי לקחו, אבל מה שכן אוכל לומר שהיום, כאשר אני אומר שיעור כללי בישיבה, אני מסתכל בספרו של אותו בחור, כדי שאהיה בטוח שהדברים שאני אומר תואמים את מה שהוא כותב בספר - - -

כאן נכנס לסיפור הגאון רבי שמחה קוק זצ"ל, שסיפר בדרשה שנשא בשכונת הר נוף בירושלים, שכאשר שמע את הגרי"ש כהגמון מספר את הדברים ב"רחי כלה', הלך אחרי לביתו, וכאשר ביקש הגאב"ד דפוניבז' להיכנס אל תוך הבית, הניח את רגלו על פתח הדלת, ולא איפשר לחגרי"ש להיכנס, ואמר לו: 'עד שהרב יאמר לי מי הבחור, לא אתה לרב להיכנס'...

המשיך הגר"ש קוק לספר, שהגרי"ש אכן גילה לו מי היה הבחור. אבל אני - כך אמר הרב קוק בדרשתו בהר נוף לא אוכל לגלות את הדבר.

בדרשה היא השתתף הרב יונה שטיינהויז, ובסיומה הלך עם הגר"ש קוק, וכשביקש הרב להיכנס לביתו הניח הרב שטיינהויז את רגלו על הדלת, ואמר "לא אתן לרב להיכנס. עד שיגלה לי מי היה הבחור..."

ואז התגלה הסוד, שהיה זה מרן הגאון הקדוש רבי אלחנן וסרמן הי"ד !!! מי שמתבונן בספר "קובץ שיעורים" יודע שמדובר בגאון אדיר, שה'עילוישקייט' שלו עולה על כל דמיון. ולפי הסיפור לעיל יוצא שכל עילוי לא בא אלא בשל העמל הרב הרצון העז, והתפילות ששטח לפני בוראו. ללמדנו איך קונים את תורת השם, וכמה עמל הגיעה, ותפילה להשי"ת, צריך להשקיע כדי לזכות בה. ('קול ברמה', וכן שמעתי מהגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א)...

<p>עלון השבוע: לזכות אחי היקר והמופלג ר' אליהו ורעייתו מרים חתי' לכבוד שמחת נישואיהם בשעתו'מ - יזכו לבנות בית נאמן בישראל, יזכו ל' שכינה ביניהם' - ובני חיי ומוזני ברוח ובגלל...</p> <p>חלק נתרם לע"ג: משה בן חנוס תורת. וזוגות רחל יצת בת נזכר תורת.</p>	<p>חבורת "מעין עולם הבא" [ג' רפים במסכת שבת] קמה - קמז</p>	<p>ניתן להרשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com בכל עניין העלון ניתן לפנות ל- 0548496676</p>	<p>דרוש תרומות להדפסת העלון ניתן לתרום בנדירים פלוס בקופת 'עלי באר' הנעצה שבועית - 150 ש"ח מצווה רבה וחיובי הרבים להדפיס מהמייל וחולק בבתי כנסת.</p>
---	---	--	--